

Ἀνατολική διδακτικὴ διήγηση (Τραλλιανός Β.)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀνατολική διδακτικὴ διήγηση (Τραλλιανός Β.)

Ὅταν βρισκόμουν στην Γερμανία, ἄκουσα σ' ἓνα κήρυγμα διασήμευ γερμανοῦ ἱεραποστόλου καὶ ἱεροκήρυκα μία βαθυστόχαστη καὶ συμβολικὴ διήγηση, παρμένη ἀπὸ συλλογὴ σοφῶν θρύλων καὶ μύθων τῆς Ἀνατολῆς. Τὴ διήγηση αὐτὴ διάβασα ἀργότερα καὶ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐποικοδομητικὰ βιβλία, ποὺ ὁ ἴδιος ἱεραπόστολος ἔχει γράψει, καὶ στὴ συνέχεια τὴν παρέθεσα σὲ νεοελληνικὴ μετάφραση σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δημοσιεύματά μου. Κρίνω σκόπιμο νὰ τὴν ὑπενθυμίσω στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Ἐφημερίου», διότι εἶναι ὠφέλιμη τόσοον γιὰ τὴν προσωπικὴ ζωὴ τους, ὅσον καὶ γιὰ τὸ συμβουλευτικὸ τους ἔργο. Τί λέγει, λοιπόν, ἡ διήγηση αὐτή;

Ήταν κάποτε ένας καλὸς βασιληάς. Ὁ γιὸς του εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο. Οἱ συμβουλές καὶ τὰ φιλικὰ λόγια τοῦ πατέρα του, ὅπως κι οἱ διάφορες τιμωρίες, δὲν ὠφελοῦσαν σὲ τίποτε. Ὁ γιὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ μέσα στὴν ἁμαρτία. Τέλος ὁ πατέρας, καθὼς ἦταν ἀπελπισμένος, ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ τὸ ἐξῆς μέσο, γιὰ νὰ διορθωσῇ τὸ παιδί του.

Μία Κυριακὴ προσκάλεσε τὸ γιό του στὴν αἴθουσα τὸν θρόνου. Ἐκεῖ πάνω σ' ἓνα τραπέζι εἶχε τοποθετήσῃ ἓνα κύπελλο, γεμάτο ἀπὸ πολύτιμο ἀρωματικὸ λάδι. Τὸ λάδι αὐτὸ εἶχε παλαιότερα μεγάλη ἀξία στὴν Ἀνατολή. Τέτοιο λάδι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του κι ὁ Ψαλμωδός, ὅταν ἔλεγε: «Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου» (Ψαλμ. χβ 5). Μπροστὰ στὸ τραπέζι στέκονταν μόνον στρατιῶτες τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως μὲ τὰ ξίφη τραβηγμένα ἔξω ἀπ' τὴ θήκη. Δίπλα στὸ κύπελλο μὲ τὸ λάδι βρισκόταν ἓνας χάρτης μὲ τὸ σχεδιάγραμμα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

Τότε ὁ πατέρας εἶπε στὸν γιό του: «θὰ κάμῃς μία μικρὴ περιοδεία μέσα στὴν πόλη. Μέσα στὸν χάρτη αὐτόν σοῦ σημείωσα ἓνα δρόμο, πού θὰ ἀκολουθήσῃς. Θὰ ξεκινήσῃς τώρα ἀμέσως, κρατώντας μπροστὰ σου αὐτὸ τὸ γεμάτο κύπελλο. Ἄλλοίμονό σου, ἂν στὸ δρόμο σοῦ χυθῇ ἔστω καὶ μία μόνον σταγόνα ἀπ' τὸ πολύτιμο αὐτὸ λάδι. Οἱ δυὸ στρατιῶτες ἔχουν ἀύστηρὴ διαταγὴ νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν ἀμέσως. Γνωρίζεις δέ, πὼς οἱ διαταγές μου εἶναι γι' αὐτοὺς ἀπολύτως δεσμευτικές».

Ὁ γιὸς ξεκινᾷ κανοντὰς ὅ,τι τὸν διέταξε ὁ πατέρας του, Ἄφοῦ πέρασε ἀρκετὸς χρόνος, ξαναγυρίζει πίσω. Δὲν τὸν εἶχε χυθῇ οὔτε μία σταγόνα λαδιοῦ.

«Τὶ εἶδες, παιδί μου, στὸν δρόμο;», ἐρώτησε ὁ πατέρας.

«Τίποτα!», ἦταν ἡ ἀπάντησῃ τοῦ γιοῦ.

«Τί; Δὲν εἶδες τίποτα; Μὰ σήμερα εἶναι ἡ ἐμποροπανήγυρις τῆς χρονιάς! Παντοῦ ὑπάρχουν χρωματιστὲς ρεκλάμες, πού προσκαλοῦν στοὺς τόπους τῆς διασκεδάσεως. Παντοῦ στοὺς δρόμους ὑπάρχουν διάφορα θεάματα, γελωτοποιοὶ καὶ θαυματοποιοί. Δὲν εἶδες τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά;».

«Ὅχι, πατέρα! Ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶδα τίποτα».

«Μὰ ἂν δὲν εἶδες τίποτα, τότε τί ἄκουσες στὸ δρόμο;», ρώτησε πάλιν ὁ πατέρας.

«Τίποτα», ἦταν πάλιν ἡ ἀπάντησις τοῦ γιοῦ.

«Τί; Δὲν ἄκουσες τίς φλογέρες; Δὲν ἄκουσες τίς τρομπέττες καὶ τόσα ἄλλα μουσικὰ ὄργανα; Δὲν ἄκουσες ὅλους αὐτούς, πού διαφήμιζαν τὰ κέντρα τῆς

διασκεδάσεως; Δὲν ἄκουσες ὅλα αὐτά, ποὺ ἄλλοτε τόσο πολύ σοῦ τραβοῦσαν τὴν προσοχή;»

«Πατέρα μου, μόνον ἓνα πράγμα ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μου, ὁ σοβαρὸς λόγος σου: «Ἀλλοίμονό σου, ἂν στὸν δρόμο σοῦ χυθῆ ἕστω καί μία σταγόνα ἀπ' τὸ πολύτιμο αὐτὸ λάδι». Γι' αὐτὸ ἓνα μόνο πράγμα ἔβλεπα: τὸ λαδὶ αὐτό. «Ὅλη μου ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη σ' αὐτό. Ἔτρεμα μήπως μοῦ χυθῆ μία σταγόνα. Πατέρα μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ αὐτὸ τὸ μάθημα, ποὺ μοῦ ἔκαμες. Τώρα ξεύρω πιά τί πρέπει νὰ κάμω, γιὰ νὰ μὴ μὲ αἰχμαλωτίζη τὸ κακό. Πατέρα μου, μὲ ἔσωσες».

Ἀλήθεια, πολὺ διδακτικὴ εἶναι ἡ ωραία αὐτὴ διήγησις. Ἰδιαίτερα χρήσιμη εἶναι γιὰ τοὺς ἱερεῖς. «Ὅταν ἓνα πνευματικὸ τους τέκνο λέγη σ' αὐτοὺς πὼς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὶς κακὲς συνήθειες καὶ τὰ πάθη του, ἴσως θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ διηγηθοῦν τὸν ἀνατολικὸ αὐτὸ συμβολικὸ μῦθο, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπενθύμιση πολλὰς χριστιανικῆς ἀλήθειες: «Ὅλοι μας εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Ὑψίστου Βασιλέως καὶ κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ στρέψωμε διαρκῶς τὴ σκέψη μας στὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ αἷμα Του, ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὶς ἅγιες πληγὲς Του πάνω στὸν Σταυρό. Οὔτε μία σταγόνα ἀπὸ τὸ πολύτιμο αὐτὸ αἷμα δὲν πρέπει γιὰ μᾶς νὰ εἶναι χαμένη. Ἡ σκέψη αὐτὴ θὰ μᾶς βοηθῆ νὰ ἔχωμε μάτια κι αὐτιά ὄχι γιὰ τὰ ἀπατηλὰ θέλητρα τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴν ὁμορφὴ καὶ ἀληθινὰ εὐτυχισμένη ζωὴ, τὴν ὁποία μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός.

«Ἄς χρησιμοποιοῦν λοιπὸν οἱ ἱερεῖς μας -ιδίως οἱ ἐξομολόγοι- τὴ σοφὴ διήγησις τῆς Ἀνατολῆς στὸ συμβουλευτικὸ τους ἔργο γιὰ ἐκείνους, ποὺ παρασύρονται εὐκόλα στὴν ἁμαρτία. Ἄλλα ἂς ἐνθυμοῦνται καὶ οἱ ἴδιοι γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ζωὴ τὴ βαθυστόχαστη ἀλήθεια τῆς ἀποστολῆς τους ὅταν ἔχουν συνείδησι, ὅτι τὰ χέρια τους κρατᾶνε συχνὰ τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, ὅταν ἐνθυμοῦνται διαρκῶς, ὅτι εἶναι διάκονοι τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλέως καὶ φρουροὶ οὐρανίων θησαυρῶν, τότε θὰ εἶναι προσεκτικοὶ σὲ ὅλες τους τὶς ἐκδηλώσεις.

Πηγή: agiazoni.gr